

хж) на царя за идолопоклонство, повдигна страшно гоненіе врѣхъ Христіани-тѣ а най-напрѣдъ врѣхъ Св. Атанаса; той сѣ допыта отъ свои-тѣ мѣдречи, врачове и магесници, какъ да направи за да може да довърши отъ свѣта Христіанство-то; всички-тѣ ѹдобрихъ това: поскоро да сѣ ѹлови Атанасій и да сѣ погуби отъ свѣта. Тій дѣмахъ, че кога-то сѣ отмахне основаніе-то (темелъ), то лѣсно могатъ сѣ развали и дрѣгы-тѣ частн на Христіанство-то. Отново пакъ сѣ състави неправеденъ сѣдъ врѣхъ С-го; пакъ войска сѣ проважда въ Александрію градъ-тъ сѣ заема и черква-та заобиколена, зданіе-то ѿ потръпера отъ взорѣженны рѣцѣ, за кого? само за едного Атанасіа, когото искахъ да ѹбійтъ. Изъ той и сега закрыленъ отъ Бога, измѣква сѣ непознатъ помѣждѣ народа, та изгѣква отъ непріателскы рѣцѣ, и въ тъмнѣ ношѣ стигна до рѣкѣ-тъ Нилъ; тамъ намѣри корабль, кой-то щѣше да отпѣва за въ Фивайдѣ, и на брѣга го пристигнѣхъ граждани, кой-то го почитахъ, и плачешкомъ сѣ сълзы дѣмахъ: кадѣ пакъ отивашѣ надалеко